Teatrul Absurd

Poeme filosofice

Sorin Cerin

SORIN CERIN

TEATRUL ABSURD

Poeme filosofice

2018

SORIN CERIN

- TEATRUL ABSURD -

-poeme filosofice-

Manufactured in the United States of America

ISBN-13: 978-1724526878

ISBN-10: 1724526871

SORIN CERIN
- TEATRUL ABSURD -
-poeme filosofice-

CUPRINS

SORIN CERIN
- TEATRUL ABSURD -
-poeme filosofice-

SORIN CERIN
- TEATRUL ABSURD -
-poeme filosofice-

1) Teatrul Absurd

Atât de grele,
ne deveniseră Orizonturile,
încât nici unul dintre noi,
nu mai reușeam să le ducem,
Destinului,
înfometat de Depărtările,
din noi înșine,
ajungând fără să ne dăm seama,
în Gara de Amăgiri,
a Privirilor ruginite și abătute,
răscolite de Așteptările fără adrese,
ale Dorințelor,
înecate de Iluziile Vieții și Morții,
în Zorii amari ai Disperării,
jucată cu casa închisă,
la Teatrul Absurd,
de pe scena căruia,
alergam încercând să ne salvăm,
prinzându-ne de Nisipul Cuvintelor,
ori de câte ori,
încercam să ne clădim,

Castele de Vise,
care ni se dărâmau,
înecate în Lacrimile de Ceară,
topite de Înstrăinarea,
față de propriul nostru Sine,
al Amintirilor din Viitor.

2) Prețul Destinului

Săniile de Gânduri,
 trase de caii Amăgirilor,
prin nămeții plini de sudoare,
 ai Disperărilor,
ni se împotmolesc,
pe drumurile prăfuite,
 ale stelelor căzătoare,
ce ning atât de multă Durere,
încât a început să scadă,
 Prețul Destinului,
Clipelor ucise de Timp,
la Măcelăria Iluziilor Fericirii,
unde ne sunt livrate,
 atâtea sortimente,
 de Promisiuni deșarte,
încât Moartea,
 nu mai știe,
 ce să aleagă mai întâi,
pentru scena festivă,
 de la Teatrul Absurd,
al Deșertăciunilor.

3) Nu va lipsi nici o piesă de Teatru Absurd

Te aştept Deşertăciune,
ştiind că eşti mult mai îngăduitoare,
decât Perfecţiunea Compromisurilor,
pe care ni le face Moartea,
cu Iluziile Fericirii,
care ne promit,
întreaga Lume de Apoi,
din care nu va lipsi,
nici o piesă de Teatru Absurd,
ce aparţine Mobilierului Paradisului,
a cărui recuzită,
ne este refuzată,
pe străzile Inimilor de Pustiu,
unde interpretăm,
rolurile propriilor Destine,
de Statui Vivante ale Disperării,
împotmolite în Durere.

4) Oceanul Uitării în care ne spălăm fără să știm Cuvintele

Porțile ferecate,
 ale Gândurilor,
tremură alături,
 de Palmele Întrebărilor,
care le pleznesc,
 de câte ori nu știu,
 încotro să deschidă,
Ochii de Cer,
ai Furtunilor de Simțăminte,
prin care ne trec,
 adeseori,
 Privirile de Nisip,
ale Clepsidrelor,
din care ne facem,
 Castele de Vise,
pe Țărmurile spălate,
 de Oceanul Uitării,
în care ne spălăm fără să știm,
Cuvintele.

5) Conștiințele de Nisip ale Deșertăciunilor

Ne clădim,
Castele de Absurd,
din Conștiințele de Nisip,
ale Deșertăciunilor,
de la sânul cărora,
aș vrea să te salvez,
Iubire,
chiar de ar fi să înfrunt,
stelele căzătoare ale Privirilor,
Iluziilor Vieții și Morții,
care ne vor urmări,
până când vom părăsi,
această Lume de Apoi,
a Nepăsării,
din Teatrul Absurd al Disperării,
ce curge prin Sângele otrăvit,
al Icoanelor Singurătății,
de noi înșine.

6) Încă nu ni le-am rostit

Lacrimi de Vânt,
duse de Furtunile Cuvintelor,
spre Inimile de Pustiu,
ale Privirilor,
în care ne-am înecat,
Speranțele,
ce încercau să se salveze,
strigându-ne,
din abisurile Disperării,
în care ne-am întrupat,
Zilele de Nisip,
ale Clepsidrelor,
fără adăpost,
care se preling,
pe fețele schimonosite,
de Durere,
ale Viselor,
ce-și conduc pe ultimul drum,
Iubirea,
așteptată cu nerăbdare,
de Cimitirele de Cuvinte,
pe care încă nu ni le-am rostit,
pe scena de la Teatrul Absurd,
al acestei Lumi de Apoi.

7) Iubire, Conştiinţă şi Absurd

Universul este înainte de toate,
 Iubire, Conştiinţă şi Absurd,
din care Timpul,
 Greşelilor Creaţiei,
îşi taie felii de Zile fără adăpost,
pe care le înghite fără să le mestece,
în Clepsidrele Cuvintelor,
sfârtecate de malaxoarele Disperărilor,
tot mai tăioase şi pline de venin,
din care Iluziile Vieţii şi Morţii,
îşi fabrică Inimile de Pustiu,
pe care să ni le aşeze,
în piepturile Speranţelor,
pe care să le purtăm,
printre Zidurile de Amintiri,
ale străzilor Nimănui,
pe care ne jucăm până la epuizare,
 rolurile de Statui Vivante,
până ajungem să ne identificăm,
 atât de tare cu Durerea,
încât nici măcar aceasta,
 nu mai are ce să ne ofere în plus,
prin Cimitirele de Vise,
unde ne aşteaptă de fiecare dată,
Moartea.

8) Ore de Nisip

Ziduri de Cuvinte,
îmbrăcate în Ore de Nisip,
se surpă surd,
în abisurile Clepsidrelor sparte,
de pereții reci,
ai Viselor orfane,
născute din Zorii Singurătății,
din care Destinul,
ne-a clădit,
acoperișurile Zilelor fără adăpost,
ale Întunericului din noi înșine,
pentru a fi turnat,
în cănile de pustiu,
ale Teatrului Absurd,
al Non-Sensurilor Existenței,
pentru ca să ni-l bea,
Ochii rătăciți,
ai Cerurilor unor Cimitire,
prin care privim,
această Lume de Apoi.

9) Nu vor să ni le salveze

Valuri de Vise,
vor să ne sfărâme,
 Talazurile Durerii,
ridicate de Iluziile Vieții și Morții,
pentru a ne obliga,
să bem din fântânile,
 Lacrimilor de Plumb,
ale Înstrăinării de noi înșine,
Apa Amară a Disperării,
turnată în cănile de pustiu,
ale Teatrului Absurd,
întinse pe masa Singurătății,
de Zorii Nimănui,
în lumina palidă a cărora,
ni se îneacă Visele,
pe care nici unul,
 dintre Non-Sensurile Existenței,
nu vor să ni le salveze,
deși se aflau pe faleza de nisip,
a Destinului nostru.

10) Urmele Amintirilor

Aripi de Îngeri,
rătăcite prin Privirile,
care ni se prăbușesc,
pe asfaltul negru al Disperării,
Teatrului Absurd,
ce nu lasă să existe,
nici măcar Urmele Amintirilor,
prelinse pe frunțile Viselor,
pe care le țineam de mână,
pe străzile Fericirilor,
care încă nu-și pierduseră adresele,
printre tarabele murdare,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
care ni le-au dat pe nimic,
Durerilor,
din Gările Inimilor de Vânt,
ce ne spulberă Anii de Nisip,
în care ne afundăm tot mai adânc,
Înstrăinările de Sine.

11) Ne obosesc Pașii Amintirilor din Viitor

Drumuri fără sfârșit,
ne obosesc Pașii,
Amintirilor din Viitor,
prin praful Stelelor Căzătoare,
ale Lacrimilor de Vânt,
care ni se preling,
pe fețele de nisip,
ale Gândurilor,
spulberate prin pustiurile,
de Inimi,
tot mai uscate,
ale căror caravane de Vise,
încă mai caută,
Apa Amară,
a Iluziilor Vieții și Morții,
prin Deșerturile fără margini,
ale Cimitirelor de Cuvinte.

12) Câte un strop de venin

De ce nu ne mai dăruim,
 ca altădată,
căte o felie de Cer,
din Privirile Viselor noastre?

Chiar dacă suntem,
 mai însetați de Iubire,
decât oricând altcândva,
și primim de fiecare dată,
în locul ei,
doar câte un strop de venin,
de la Iluziile Vieții și Morții?

Pe care ni-l toarnă,
 în cănile de pustiu,
ale Zilelor de Nisip,
scurse prin Clepăsidrele Disperării,
atâtor Cimitire de Cuvinte,
care ne-au mai rămas,
de rostit,
Singurătății de noi înșine,
pe scena Teatrului Absurd,
al acestei Lumi de Apoi?

13) Un Zâmbet trist al stelei căzătoare

Atunci când am devenit,
un Zâmbet trist,
al stelei căzătoare,
de care se ținea Sufletul tău,
s-au cutremurat,
Abisurile întunecate,
ale Viselor de Nisip,
pe țărmurile cărora,
ne clădeam Castele de Promisiuni,
unde ne-am pus să locuiască,
Iubirea,
în Sufletul căreia,
bătea fără să știm,
Furtuna Inimii de Vânt,
a Teatrului Absurd,
care ne spulbera,
spre Nicăieri,
Destinul de acum,
al Nimănui.

14) Cortina Cerească a Bolții Disperărilor

Ne ara atât de frig,
printre Cuvintele de Nisip,
ale Zilelor Goale,
înșirate pe plaja Viselor,
fără adăpost,
încât ne-am înveșmântat,
în Cortina Cerească,
a Teatrului Absurd,
a acestei Lumi de Apoi,
Bolta Disperărilor,
plină de stelele căzătoare,
ale Iubirii,
care ne-au aprins totuși,
cu ultimele licăriri ale Dorințelor,
Privirile de Ceară,
care ne îmbrățișau,
Amintirile Viitorului,
până când s-au topit,
în Lacrimile de Vânt,
ale Deșertăciunii.

15) Dată la topit Singurătății

Ferestre sparte de Amintiri,
pe care încă se mai preling,
Lacrimile tăioase,
ale Cioburilor de Cuvinte,
ce ne-au mai rămas,
din Cerul Deschis atâtor Vise,
care și azi joacă piesa Durerii,
pe scena Teatrului Absurd,
al acestei Lumi de Apoi,
unde ascultam,
undeva-cândva,
Legendele Iubirii,
citite din Cartea Vieții noastre,
pierdută o perioadă,
prin Bibliotecile Disperărilor,
ca mai apoi să fie dată la topit,
Singurătății.

16) Să ne clădim propriile Destine

Știam că te voi întâlni,
de fiecare dată,
la rădăcina Cuvântului Iubire,
ale cărui ramificații de Înțelesuri,
se leagă într-un buchet,
de Simțăminte,
pe care le dăruim,
Viselor de Cer,
ale căror Orizonturi,
se unesc fără voia noastră,
cu țărmurile fără sfârșit,
ale Timpului de Nisip,
care ni se scurge,
prin căușul palmelor de pustiu,
ale Viitorului Nimănui,
din care suntem siliți,
de către Iluziile Vieții și Morții,
să ne clădim,
propriile Destine.

17) Prin sita deasă a Durerii

Lacrimi de Nisip,
ni se cern,
prin sita deasă a Durerii,
pe fruntea Cerurilor,
de Amintiri ale Viitorului,
de către Norii Gândurilor,
unor Cuvinte răstignite,
pe Apusurile însângerate,
ale Viselor ce tremură,
în Frigul apocaliptic,
al Indiferenței,
fiindcă au rămas ale Nimănui,
pe la porțile Disperărilor,
unde ne cerșesc,
Zilele fără adăpost,
ale Sufletelor noastre,
măcar o Clipă,
să mai fim alături,
unul de altul.

18) Prin nisipurile mișcătoare ale Cuvintelor

Petale de Gânduri,
sunt spulberate,
de Inimile de Foc,
ale căror Flăcări de Vise,
ard Privirile Ochilor de Cer,
ale Iubirii,
pe fruntea căreia ne pierdem,
printre Stelele Nemuririi,
identitatea Încarnării,
în trupurile goale,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
redevenind o Simțire,
de Lumină Divină,
care îmbrățișează,
Adevărul Absolut,
al Conștiinței unui Univers,
pe care nu l-a descoperit,
niciodată până acum,
Absurdul, Disperarea și Durerea,
pe valurile cărora,
naufragiam undeva-cândva,
prin nisipurile mișcătoare,
ale Cuvintelor,
Nimănui.

19) Legendă de Iubire

Verighete de Nisip,
ni se pun pe umerii slăbiți,
ai Zilelor fără adăpost,
din Amintirile Viitorului,
care ne-au urmat,
undeva-cândva,
într-o altă Existență,
ce nu aparținea,
Iluziilor Vieții și Morții,
la Altarul Adevărului Absolut,
pentru a rosti,
Legământul înnodat,
într-o Legendă de Iubire,
pe care l-am îmbrăcat,
peste Inimile de Cer,
ale Nesfârșirii,
până când am căzut,
în Calvarul Întrupării,
acestei Lumi de Apoi,
ca să ne pierdem identitatea,
propriei noastre Iubiri.

20) Prin Inimile de Nisip ale Speranțelor

Cuvinte de Plumb,
ne strivesc cu indiferență,
Orizonturile însângerate,
ce ne-au mai rămas,
să rătăcească,
prin Inimile de Nisip,
ale Speranțelor,
care se zbat neputincioase,
prin Clepsidrele sparte,
de către Amintirile din Viitor,
ce au înnebunit,
de cât ne-au așteptat fără rost,
ale căror Cioburi de Vise,
și-au pierdut Identitatea,
devenind la fel de tăioase,
precum ne sunt,
Iluziile Vieții și Morții,
care ne sfârtecă din temelii,
carnea Anilor încărunțiți,
dinaintea Vremurilor tulburi,
ale Non-Sensurilor Existenței.

21) Chipul nostru și nicidecum al Lui

Buchete de priviri,
dăruite Ochilor de Cer,
ai Neînțelesurilor,
Zilelor de Nisip,
pe care vrem să le modelăm,
în Castele Sentimentale,
care să ne apere de noi înșine,
de fiecare dată,
când din abisurile de nepătruns,
ale Viselor noastre,
vor izbucni vulcanii nestinși,
ai Greșelilor Creației,
Păcatelor Originare,
primite în dar de la un Dumnezeu,
atât de străin de noi,
încât a trebuit să le dăm,
chipul nostru,
și nicidecum al Lui,
unor Icoane ale Iubirii.
.

22) Sub poverile tot mai grele ale Singurătății de Plumb

Umerii costelivi ai Gândurilor,
 au început să se gârbovească,
 sub poverile tot mai grele,
ale Singurătății de Plumb,
ce ne strivește Ecourile,
 venite din Abisurile Ființei,
de la Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
care ne așteaptă,
 alături de Iubirea,
ce ne jurase credință,
 pe Tărâmul Spiritului de Foc,
ce ne Lumina Divin,
Altarul Eternității,
aprins din Steaua Nemuririi,
Sufletelor noastre.

23) Învingători cât și învinși

Ne-am născut,
doar ca să învățăm,
la școala stelelor căzătoare,
ce este Durerea,
izvorâtă din adâncurile de nepătruns,
ale Non-Sensurilor Existenței,
luptei dintre Bine și Rău?,
unde suntem atât,
învingători cât și învinși,
în același Timp,
așezați la masa Iluziilor Fericirii,
de către Moartea,
în a cărei Lume de Apoi,
respirăm,
îndeajuns de mult Absurd,
încât să putem clădi cu el,
un Univers întreg de Disperare.

24) Privirile de Vânt ale Inimilor de Nisip

Trepte de Jar,
încinse de Moarte în Uitare,
ni se aprind,
în Privirile de Vânt,
ale Inimilor de Nisip,
ce-aduc Furtuni de Simțăminte,
spulberându-ne Disperarea,
pe Țărmurile inundate,
de Umbrele fantomatice,
ale Amintirilor rătăcite,
prin vârtejurile apocaliptice,
de Indiferențe,
care ni se înalță,
până la Ochii Viselor,
înlăcrimați cu Ploi de Cuvinte,
ce ne șterg fețele,
Dorințelor,
de a rămâne vreodată,
împreună,
alături de Iubire.

25) Grăunte de Nisip

Mă rătăcesc,
 printre șuvițele despletite,
 din părul Eternității Clipelor,
de care ne-am înnodat,
undeva-cândva,
la Altarul Luminii Divine,
a Nemuririi,
Iubirea,
pe care am pierdut-o,
căzând odată cu noi,
în această Lume de Apoi,
 strivită de Pașii de Plumb,
 ai Timpului,
ce ne-a stins Inima de Foc,
a Stelei Pasiunii,
transformând-o,
 într-un Grăunte de Nisip,
pe care să ne imprimăm,
 Urmele Fericirii,
de a fi alături,
 de Iluziile Vieții și Morții,

atunci când alergăm,
spre Nicăieri,
încercând să cuprindem,
Orizonturile Nimănui,
pe Plajele fără sfârșit,
ale Absurdului,
fără ca Greșelile Creației,
să știe vreodată,
că le vor umple,
cu atât de mult Nisip,
încât orice am face,
nu ne vom mai regăsi vreodată,
Grăuntele nostru,
de Adevăr Absolut.

26) În părul răvășit de Destin

De fiecare dată te găsesc,
 la rădăcina Cuvântului,
Iubire,
și oricât aș încerca să te scot de acolo,
săpând cu toate stelele căzătoare,
după Timpul Nimănui,
ce aduce de fiecare dată,
 Uitarea,
 Lacrimilor de Nisip,
rătăcite prin Clepsidrele,
Disperării,
știu că nu voi reuși niciodată,
fiindcă ești diadema,
 de Lumină Divină,
pe care o așează Nemurirea,
în părul răvășit de Destin,
al Eternităților de Clipe.

27) Groparii Orelor de Nisip

Cortegii funerare de Amintiri,
se îndreaptă tăcute,
spre Cimitirele de Cuvinte,
ale Inimilor de Pustiu,
unde groparii Orelor de Nisip,
sapă cu unghiile,
mormintelor de Simţăminte,
în ţărâna tare şi uscată,
a Eternităţilor de Clipe ucise,
de Timpul,
Iluziilor Vieţii şi Morţii,
în care Durerile,
Non-Sensurilor Existenţei,
şi-au întrupat undeva-cândva,
Zâmbetele încleştate ale Disperării,
rătăcite prin Moartea,
unei Iubiri,
a Nimănui.

28) Strălucirea pală a Iluziilor Fericirii

Nasturi de Cuvinte,
ne închid cămășile zdrențuite,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
până sus,
la Ochii de Cer rătăciți,
ai Iubirii,
din care Inimile de Nisip,
ale Orizonturilor de Plumb,
storc Lacrimi de Vânt,
pentru Furtunile Viselor deșarte,
din cănile de pustiu,
ale Privirilor,
pierdute prin Gândurile părăsite,
de strălucirea pală,
a Iluziilor Fericirii,
și înlocuite cu Grețurile Disperării,
unui Absurd,
ce pare a locui pe vecie,
la adresa Durerii.

29) Luate în stăpânire de Întunericul înfrigurat

Morminte de Întrebări,
își așteaptă Răspunsurile decedate,
prin accidentele Absurdului,
Iluziilor Vieții și Morții,
urmate de cortegiile funerare,
ale Zilelor de Nisip,
din care Clepsidrele sparte,
ale Timpului,
Non-Sensurilor Existenței,
își clădesc Castele de Cuvinte,
ale căror Ziduri să le apere,
de invaziile barbare,
ale Privirilor tot mai abătute,
din Inimile de Pustiu,
ce vin să pârjolească,
Tărâmurile Viselor,
care aparținuseră undeva-cândva,
Luminii Divine,
a Iubirii,
înainte de a fi luate în stăpânire,
de Întunericul înfrigurat,
al Înstrăinării față de noi înșine.

30) Clepsidrele boeme ale Timpului nehotărât

Naufragiem,
printre stelele căzătoare,
ale Privirilor,
ce desenează Inimi de Nisip,
pe Țărmurile întunecate,
ale Bolților de Cuvinte,
cernute de Clepsidrele boeme,
ale Timpului nehotărât,
ce să facă mai întâi,
cu Visele noastre,
ce-au fost undeva-cândva,
ale Iubirii?

Să le vândă,
unui Teatru al Absurdului,
prin Târgurile Disperărilor,
unor Amintiri difuze,
sau să sculpteze din ele,
chipul desfigurat al Durerii,
pe care să ni-l atârne,
pe fruntea Destinului?

31) Prin ghivecele ciobite ale Privirilor de Ceară

Ne spălăm pe Ochii de Cer,
ai Viselor,
cu Zorii fărâmițați,
între Durere și Absurd,
ai unui Destin,
ce-și bea liniștit,
din cănile de pustiu,
ale Conștiinței,
Moartea,
pe care o aducem,
de fiecare dată,
cât mai proaspătă,
împachetată strident,
în Sângele descompus,
al Cuvintelor noastre ofilite,
prin ghivecele ciobite,
ale Privirilor de Ceară,
care ni se topesc,
în brațele Lumânărilor de Speranțe,
aprinse la catafalcul Iubirii,
la care vrem să ne închinăm,
toate Disperările,
acestei Lumi de Apoi,
a Nimănui.

32) Oricâtă Mare ar fi în Ochii tăi Iubire

Oricâtă Mare,
ar fi în Ochii tăi,
Iubire,
tot țărmurile Zilelor de Nisip,
le înconjoară,
Frumusețea năucitoare,
a Viselor care răsar,
din Orizonturile lor,
brăzdate cu Cerul Speranțelor mele,
de a-i revedea la nesfârșit,
pe bolta Sufletului,
unde ne caută și acum,
Lumina Divină a Nemuririi,
să ne cunune împreună,
cu Adevărul Absolut,
al Străinului Subconștient,
la Altarul Eternității,
unde să îngenunchem,
înaintea Fericirii,
Teatrului Absurd,
pe care să o îmbrățișăm,

pentru totdeauna,
până când Iluziile Vieții și Morții,
află că vrem să evadăm,
din Țărâna întrupată în Durere,
și ne strivesc,
cu Pașii Reîncarnărilor de Plumb,
prin trupurile mumificate ale Disperării,
unde suntem închiși și acum.

33) Suspinele de Nisip ale Clepsidrelor

Zidit în trupul,
Orizontului de Ceară,
al Iluziei Fericirii,
Teatrului Absurd,
al acestei Lumi de Apoi,
mă topesc,
în dogoarea Singurătății,
care-mi arde,
Simțurile Zilelor fără adăpost,
ale Cuvintelor,
conduse pe ultimul drum,
de către Indiferența de gheață,
a Virgulelor,
care ne acoperă,
Inimile de Pustiu,
ale Disperării,
cu Cerul unei Dureri,
a Nesfârșirii,
ce și-a găsit sălaș,
în brațele Ridurilor adânci,
prin care se preling,
Suspinele de Nisip,
ale Clepsidrelor,
sparte de frunțile obosite și dezorientate,
ale Destinelor noastre.

34) Așteptările cănilor noastre de pustiu

Strigăte surde,
la urechile Marilor Tăceri,
ce nu vor să vorbească,
Eternităților de Clipe,
înstrăinate de Moarte,
față de Așteptările,
cănilor noastre de pustiu,
în care ne bem Diminețile,
prin care am naufragiat,
loviți de Furtunile Speranțelor,
ale căror Lacrimi de Vânt,
ne-au lovit de Zidurile Cuvintelor,
atât de tare,
încât ne-au destrămat,
și cele câteva firimituri,
de Iluzii ale Fericirii,
care ne-au mai rămas,
prin buzunarele sparte ale Gândurilor,
ca să ne bandajăm cu ele,
Visele Teatrului Absurd,
ce încă nu căzuseră pe atunci,

în năvoadele Deșertăciunilor,
scoase la suprafață,
de Disperarea palmelor bătătorite,
ale Durerii,
atâtor și atâtor,
Ore de Nisip,
care se scurg fără rost,
prin Clepsidrele Privirilor noastre.

35) Singurătate împărțită în doi

Țărmuri de Cuvinte,
străjuiesc Cimitirele Așteptărilor,
ce nu și-au regăsit nici acum,
Eternitățile Clipelor,
naufragiate de noi înșine,
la tălpile reci și indiferente,
ale Lacrimilor de Vânt,
ce ne-au legat,
cu Furtunile Amintirilor,
de o Singurătate împărțită în doi,
tu,
la celalalt capăt al Orei de Nisip,
care ți se scurge în Clepsidra,
Regretelor,
eu,
pierdut printre Zilele fără adăpost,
ce dorm și azi,
sub Cerul liber al Teatrului Absurd,
căruia îi lipsește acoperișul Logicii.

36) Promisiunile de Ceară ale Anilor unor Compromisuri

Ferestre de Nisip,
se preling,
pe cioburilor tăioase,
ale Clepsidrelor,
Iluziilor Vieții și Morții,
lovindu-se mai apoi,
de Zidurile reci ale Cuvintelor ruinate,
prin trupurile atâtor Întrebări,
mistuite după Promisiunile de Ceară,
ale Anilor unor Compromisuri,
care ni se topesc,
lăsând în urma lor,
Teatrul Absurd al Fericirii,
pe la colțurile străzilor pustii,
ale Ridurilor atâtor Așteptări,
ale Zebrelor Binelui și Răului,
pe care nu mai traversează,
Pașii Viselor,
pe umerii cărora,
alergam să prindem din mers,
Orizonturile Fericirii.

37) Șoaptele Privirilor

Renaștem din cenușa Viselor,
atâtor Zori mistuiți,
în flăcările de sfârșit de Lume,
ale Întrebărilor,
rostite de Frigul indiferent,
pe a cărui buze,
abia mai reușesc să ne articuleze,
câteva Zâmbete încleștate,
Șoaptele Privirilor,
rătăcite prin Marile Tăceri,
ale Compromisurilor,
unui Teatru Absurd,
ce a devenit unica monedă de schimb,
a Iluziilor Vieții și Morții.

38) Se îneacă mereu

Așteptări de Nisip,
străjuiesc Țărmurile descompuse,
ale Dorințelor,
de la catafalcul părăsit,
al Amintirilor,
unui Teatru Absurd,
ce vor fi înhumate,
în Cimitirele de Cuvinte,
pe care le rostim,
Marilor Tăceri,
ce-și strigă surd,
Disperarea,
care ni se îneacă mereu,
cu câte o felie de Durere,
plină cu oasele ascuțite,
ale Eternităților de Clipe,
pierdute la ruleta,
Zâmbetelor încleștate,
ale Timpului.

39) Îndeajuns de mulți Spini de Regrete

Avem îndeajuns de mulți,
Spini de Regrete,
pe scena Teatrului Absurd al Fericirii,
încât să umplem cu ei,
toate cănile de pustiu,
sorbite de coroanele de flăcări,
ale Mântuirilor de noi înșine,
care ne incinerează Visele,
rătăcite pe străzile Zorilor,
tot mai indiferenți și triști,
răstigniți pe Privirile orfane,
de Adevăruri,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
în care ne înveșmântăm,
Disperările,
primite în dar de la Destinul,
Nimănui.

40) O Conștiință de Sine numai a noastră

M-ai întrebat de multe ori,
Iubire,
dacă ne moare vreodată Sufletul,
și ți-am răspuns că nu,
știind că fiecare Cuvânt,
pe care-l rostim,
Binelui și Răului,
Adevărului sau Minciunii,
Frumosului și Urâtului,
se imprimă pe tabla neagră,
a Conștiinței,
Teatrului nostru Absurd,
care curge prin Sângele Nemuririi,
Marii Contemplări Universale,
lăsând o Amprentă a Iubirii,
Disperării,
Fericirii sau Durerii noastre,
pe fruntea fără de sfârșit și început,
a Bolții tuturor Lumilor,
iar suma tuturor acestor Amprente,
formează o Conștiință de Sine,
numai a noastră,

care suntem noi,
cei de acum,
și din toate întrupările în Ființă,
cu toate Energiile,
care ne-au caracterizat undeva-cândva,
ce vor rămâne la nesfârșit înscrise,
în Bibliotecile fără de sfârșit,
ale Lumilor,
care încă își mai scutură stelele Viselor,
peste Privirile noastre pierdute,
doar fiindcă încă mai rătăcim,
prin Non-Sensurile Existenței,
care ne leagă,
Ochii Cerurilor,
cu Orbirea,
Iluziilor Vieții și Morții,
până când ne vor dezlega,
Palmele Eternității,
trase la tot ce înseamnă Moarte,
ce ne vor șterge,
Lacrimile de Plumb,
ale Suspinelor,
pentru totdeauna.

41) Amintirea ce a ajuns a Nimănui

Răstigniți pe Amprentele Neliniștilor,
ne hrănim cu Urmele părăsite,
ale Rătăcirilor,
de pe scena scorojită,
a Teatrului nostru Absurd,
de la răspântiile drumurilor,
care ne-au Întâlnit Neîntâmplător,
la masa de joc a Destinului,
care a pariat pe noi,
știind că doar împreună,
putem ține aprins Focul Stelei Iubirii,
care și azi ne arde,
Amintirea ce a ajuns a Nimănui,
printre Lacrimile de Plumb,
ale Absurdului,
Zilelor fără adăpost,
în care ne-am cazat,
Visele ce străluceau,
undeva-cândva,
prin vitrinele Fericirii,
până când au fost cumpărate,

de Iluziile Vieții și Morții,
care s-au jucat cu ele o perioadă,
după care le-au părăsit,
într-un colț de Uitare,
prăfuit cu stelele căzătoare,
ale Durerii.

42) În aplauzele fierbinți ale Disperărilor

Fantomele uitate,
ale Zilelor de Nisip,
aride și pustii,
își caută Țărmurile Iubirii,
spălate de valurile Conștiinței,
Marii Contemplări Universale,
ce-și afundă Pașii Ființelor,
atâtor Gânduri,
risipite pe drumurile fără de întoarcere,
ale Iluziilor Vieți și Morții,
pentru a reîmprospăta,
Teatrul Absurd și viclean,
al Non-Sensurilor Existenței,
ce stau la lojele Destinelor,
gata să se prăbușească,
din care Durerea își extrage,
vitalitatea,
în aplauzele fierbinți,
ale Disperărilor.

43) Rugăciuni de Jar

Plouă cu Zâmbete sculptate,
din asfaltul pustiu,
al Roților înțepenite,
pe drumurile Cimitirelor de Cuvinte,
ce nu mai vor să spună Nimic,
Cerurilor de Înțelesuri,
ale Zorilor tot mai obosiți,
de pe scenele Teatrului Absurd,
pe care joacă și azi,
Frunțile ridate ale Disperărilor,
atâtor Rugăciuni de Jar,
ce încă mai caută,
în carnea Amăgirilor,
Înțelesuri Goale,
înveșmântate în Timpul Nimănui,
pe care să le valorifice,
la Taraba Iluziilor Fericirii,
care au promis,
că vor salva prin Moarte,
Focul Sacru al Conștiinței,
unei Iubiri.

44) Prin mocirla Erotismului deșănțat

Privirile de Vânt,
 ale Furtunilor de Vise,
s-au apucat să penseze,
 Sprâncenele stufoase ale Compromisurilor,
să nu ne intre,
 în Ochii Cerului Durerii,
Genele decăzute ale Strămoșilor,
Păcatelor Originare,
ale Greșelilor Creației,
în Sângele Disperărilor,
ce pulsează și acum nestingherit,
 prin venele perforate de drogurile Iubirii,
 ale Teatrului Absurd,
al Gândurilor,
ce speră că ne vom regăsi,
Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
prin mocirla Erotismului deșănțat,
al Zilelor Goale,
aduse prin bordelurile Conștiinței,
de către Timp.

45) Spre ușurarea Destinului Nimănui

Cetăți de Înțelesuri,
zidite de Orele de Nisip,
ale Promisiunilor,
unor Clepsidre ce ne măsoară,
Durerea,
după Teatrul Absurd,
al Anilor încărunțiți,
de Ridurile tot mai adânci,
ale stelelor căzătoare,
ce rătăcesc prin Sufletele Viselor,
tot mai reci și indiferente,
la tălpile cărora,
ne închinăm propria noastră,
Icoană a Iubirii,
ce începe să se strivească treptat,
sub greutatea tot mai apăsătoare,
a Lacrimilor de Pustiu,
izbucnite din vulcanii Speranțelor,
ce-au început să-și erupă Disperarea,
din Lava Inimilor de Jar,
ale Cuvintelor tot mai aprinse,
după Pașii unei Amăgiri,
care nu li se îndeplinește,
spre ușurarea Destinului Nimănui.

46) Dorm pe sub podurile Zorilor

Lovesc cu putere,
în Porțile de Lacrimi,
ale Simțămintelor,
ferecate cu lacătele masive,
ale Ridurilor atâtor Neînțelesuri,
adânci și inexpresive,
ale Teatrului Absurd,
încât atunci,
când mi se deschid,
cad în genunchii scorojiți,
ai Zilelor fără adăpost,
ce dorm pe sub podurile Zorilor,
întrebându-le ce caută aici,
alături de mine,
când le știam atât de dezinteresate,
de Suflet?,
dar Moartea,
lasă Absurdul să-mi răspundă,
prin Marea lui Tăcere,
cuprinsă de strigătul surd,
al unei Voci grave,
înecată în Disperarea,
acestei Vieți.

47) Pașii grăbiți ai tocurilor de Vânt

Mi-am îmbrăcat Norii Gândurilor,
cu rădăcini de Lacrimi,
de toate culorile și miresmele,
Disperărilor,
Teatrului Absurd,
ce cad în stropi de Cuvinte,
peste Pașii grăbiți,
ai tocurilor de Vânt,
ce sfredelesc Suflete,
alungate din bordelurile,
Zilelor Goale,
pe străzile Inimilor de Pustiu,
ale Singurătății,
atâtor Zâmbete părăsite,
de Orizonturile de Ceară,
ale Promisunilor,
care se topesc,
la ferestrele Viitorului Nimănui.

48) Destinul ca o pradă

Dansează-mă Speranță,
peste Cerurile Inimilor de Jar,
ale Teatrului Absurd,
ce-și scriu Destinele Pasiunilor,
pe Bolțile aprinse,
de Stelele Iubirii,
pe care le îmbrățișăm,
oferindu-le câte un mugure,
de Nemurire,
pe care să-l poarte,
în părul Privirilor descâlcite,
ale Viselor,
ce nu vor cunoaște niciodată,
Iluziile Vieții și Morții,
care simt cum ne pândesc,
din Umbra Timpului,
Destinul ca o pradă.

49) La Altarul Deșertăciunii Destinului

Zâmbete obosite,
sculptează în granitul cenușiu,
al Conștiinței Suspinelor,
chipul Disperărilor,
care să le așeze,
pe străzile Inimilor de Pustiu,
ale Durerilor,
de pe scenele mucegăite,
ale Teatrului Absurd,
unde ne jucăm Rolurile,
de Statui Vivante ale Deznădejdii,
de care ne leagă,
cu lanțuri de Speranțe,
Iluziile Vieții și Morții,
ca să nu evadăm,
din Întruparea în Non-Sensurile Existenței,
decât atunci când vom fi pregătiți,
pentru Moartea,
care s-a decis,
încă înainte de Nașterea noastră,
să se cunune cu noi,
la Altarul Deșertăciunii,
Destinului.

50) Ne călăuzesc spre Disperare

Ni s-au frânt,
Aripile Promisiunilor Tale Doamne,
pe Icoanele Iubirii,
de pe Zidurile sumbre,
ale Teatrului Absurd,
al Fericirii,
la care ne închinăm Speranțele,
prin Catedralele reci,
ale Cuvintelor,
unde Visele ne tremură spasmodic,
de Frigul pătrunzător,
al Iluziilor Vieții și Morții,
pe care suntem obligați,
să-l îmbrăcăm,
pe Zilele Goale ale Destinelor,
care ne călăuzesc,
spre Disperare.

51) Prin Gările fără nume ale Speranțelor Nimănui

Flăcări de Teatru Absurd,
ne incendiază Amintirile din Viitor,
ce ni se ascund,
prin Zilele fără adăpost,
ale Destinului,
la ferestrele căruia,
se usucă ghivecele Privirilor,
Depărtărilor de Nisip,
care ne sunt cernute,
de Compromisurile deșarte,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
prin Gările fără nume,
ale Speranțelor Nimănui.

52) Ning cu Prăpastii de Sentimente

Ochi de Cer răstigniți,
pe mormintele Simțămintelor,
atâtor Gânduri,
ale Teatrului Absurd,
al Durerii,
ce vor ajunge,
înhumate prin Cimitirele de Cuvinte,
ale reîncarnărilor Disperării,
atâtor Întâmplări Neîntâmplătoare,
care ning cu Prăpastii de Sentimente,
peste întinderile fără de sfârșit,
ale Absurdului,
Iluziilor Vieții și Morții,
în care ne sunt înecate Iubirile,
dăruite mai apoi,
Nimănui.

53) Pe fruntea Nesfârșirii unei Povești de Iubire

Ce importanță mai,
au Iluziile Fericirii?,
atunci când rătăcim,
printre Florile Viselor,
unei Primăveri a Speranțelor,
pierdută în Mugurii de Rouă,
ai Regăsirii,
Luminii Divine,
pe care-i împletim,
într-o coroană de Eternitate,
ce o vom așeza pe fruntea,
Nesfârșirii,
unei Povești de Iubire,
care nu se va pierde niciodată,
printre Norii de Lacrimi,
ai Marilor Tăceri,
care să ne strige surd,
Singurătatea,
la porțile unde Durerile,
își lasă Amprentele,
pe Bolta Cerului de Cuvinte,
ale Teatrului Absurd,
al Înțelesurilor,
spre a fi descifrate,
de Marea Contemplare Universală.

54) Zidește-mă, Plânge-mă și Caută-mă Doamne...

Zidește-mă Doamne,
va spune Cuvântul,
de care ne-am rezemat,
ruinele Sufletelor,
adeseori.

Plânge-mă Doamne,
crede Lacrima,
în care Zilele fără adăpost,
și-au înecat Amarul,
Orelor de Nisip,
turnate în Clepsidrele,
cănilor de pustiu,
ale Simțămintelor.

Caută-mă Doamne,
unde suspină Iubirea,
lăsată în paragină,
de către Predestinarea,
acestei Lumi de Apoi,
a Teatrului Absurd,

pe scena căruia,
abia ne mai ducem,
Iluziile Vieții și Morții,
zămislite,
să aparțină Nimănui,
pentru a ne îndrepta trufașe,
Pașii Deșertăciunilor,
către Nicăieri.

55) Potcoave întrupate în Ghinion

Potcoave întrupate în Ghinion,
zac părăsite,
 printre rădăcinile,
 Privirilor consternate,
 ale Disperărilor,
care au alunecat,
 de pe culmile Conștiinței,
în văile Întunecate,
 ale Inimilor de Pustiu,
pe care plouă,
 cu Lacrimi de Absurd,
spălând fețele Zâmbetelor împietrite,
 de Durere,
ale Speranțelor Nimănui,
pe care ni se sprijină,
Destinul.

56) Cortina Absurdului

Zâmbete pierdute,
din buzunarele Timpului,
pe bulevardele largi ale Uitării,
pe unde și acum,
se mai simt Urmele Pașilor,
din Teatrul Absurd,
al Șoaptelor apuse,
ce ridică Cortina Durerii,
pentru piesa unor noi,
Non-Sensuri ale Existenței,
pentru care Destinele,
ne-au pregătit demult,
recuzita Disperării,
de Statui Vivante,
ce par a-și ignora uneori,
rolurile care le-au adus aplauzele,
Iluziilor Vieții și Morții,
în Frigul de sfârșit de Lume,
al Destinului.

57) Sfinții Părinți își înșeală propriile Icoane ale Iubirii

Bătăi surde,
 în Porțile Cuvintelor,
Marilor Tăceri,
ale Disperării,
răstignită,
pe Non-Sensurile Existenței,
de pe scena proaspăt vopsită cu Amăgiri,
a Teatrului Absurd,
al acestei Lumi de Apoi,
unde tot ceea ce ia Ființă,
înseamnă Moarte,
înainte de a pune orice altceva,
pe mesele tot mai pline,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
doritoare de bucate,
 cât mai alese și sofisticate,
garnisite cu Durere și Suspin,
pe treptele Catedralelor unor Vise deșarte,
 ale căror Sfinți Părinți,
își înșeală propriile Icoane ale Iubirii,
sub acoperișurile cărora locuiesc,
cu Zilele Goale ale Deșertăciunii,
de prin bordelurile Timpului.

58) Pe străzile prăfuite cu stele căzătoare

Ninge cu Conștiințe,
ale căror fulgi de nea,
se topesc haotic,
pe asfaltul negru și aburit,
al Compromisurilor,
pe care le înveșmântăm,
în jurul Pașilor pierduți,
ai Amintirilor din Viitor,
a căror Sânge de Gânduri,
ni se scurge și acum,
din venele Eternităților de Clipe,
tăiate de ghilotina,
Timpului inconștient,
direct pe străzile,
prăfuite cu stelele căzătoare,
din Inimile de Pustiu,
rătăcite pe scena,
Teatrului Absurd,
al Disperării.

59) Dans de Nisip

Tocuri de Priviri,
cât mai înalte și ascuțite,
străpung Cerurile Viselor,
într-un Dans de Nisip,
care ni se scurge,
prin Clepsidra Așteptărilor,
pe scena Teatrului Absurd,
al Fericirii,
spre care încercăm să ne îndreptăm,
din Rătăcirea,
pe care am naufragiat,
ținându-ne Iluziile Vieții și Morții,
de epavele Zilelor fără adăpost,
ale Speranțelor,
care încă mai pluteau,
la suprafața Disperării,
ale cărei valuri ne spală și acum,
Destinul.

60) Destinele ne strivesc Conștiințele

Leagănele de Cer ale Anilor,
abia se mai țin agățate,
de ramurile uscate,
ale Orizonturilor cenușii,
în care Timpul își împachetează,
Amintirile Iluziilor Vieții și Morții,
la tălpile cărora,
Destinele ne strivesc Conștiințele,
pe care le prind cu tărie,
în menghinele Disperărilor,
unor Cimitire de Cuvinte,
tot mai reci și apăsătoare,
pe care ni le rostim adesea,
ca spectatori fideli,
ai Teatrului Absurd,
al Fericirii.

61) Nu l-am putut îndupleca

Ți-am înveșmântat,
Privirea Amintirii,
cu frumusețea rece a Zorilor,
fără să observ,
că erau roși pe alocuri,
atunci când îi zăream,
pe scena Teatrului Absurd,
al Singurătății,
care ni se prelingea,
pe frunțile cănilor de pustiu,
în care ne beam Diminețile,
unor Orgolii ale Timpului,
pe care nu l-am putut îndupleca,
să ne zâmbească,
și Eternităților noastre de Clipe,
prin care călătoream,
ignorându-le.

62) Tras dintotdeauna pe linia moartă a Fericirii

Încheie-mi Doamne,
 nasturii Gândurilor,
Cortinei,
 de la Teatrul Absurd,
al Fericirii,
și nu lăsa,
să-mi intre Frigul Disperării,
pe fața zgribulită a Iubirii,
așteptată în Gara ruinată,
a Inimilor de Pustiu,
să sosească înconjurată de Vise,
 cu trenul Destinului meu,
tras dintotdeauna,
 pe linia moartă a Fericirii,
atâtor Răsărituri înecate,
 în Sângele Singurătății,
care mi se prelinge,
 pe asfaltul rece și negru,
 al Amintirilor Nimănui.

63) Niciodată înapoi Nimic

Ziduri de Dorințe,
mistuite de Marile Tăceri,
ale Viselor,
se năruie,
la porțile Sufletelor noastre,
de pe scena Teatrului Absurd,
al Împlinirii,
peste Zilele fără adăpost,
ale Simțămintelor,
care abia mai au puterea,
să cerșească,
câte o firimitură,
lipsită de importanță,
dintr-o Eternitate de Clipă,
Iluziilor Vieții și Morții,
mai zgârcite decât Timpul,
ce nu s-a mai întors vreodată,
ca să dea Cuiva,
Niciodată,
înapoi Nimic,
din ceea ce avea de dus,
drept jertfă,
Amăgirii.

64) Dobânda de Ani

Abia mai reușesc,
să mă strecor,
printre dinții cariați ai Privirilor,
unor Zile fără adăpost,
sub acoperișurile cărora,
îmi este găzduită Existența,
cu toate Non-Sensurile ei,
pândite de Timp,
pentru datoria pe care o au,
față de Moartea,
tot mai nerăbdătoare,
să-și primească Dobânda de Ani,
cât mai grei,
duși pe umerii sleiți,
de Amăgiri și Compromisuri,
ai Destinului,
vândut Iluziilor Vieții și Fericirii,
la Moara Disperării,
de către Teatrul Absurd,
al Disperării.

65) Nimeni nu a prins-o vreodată nepregătită

Dincolo de mine ești numai tu,
Amăgire,
la cârma Disperării,
pe care o conduci,
alături de multe alte Simțăminte,
pe drumul prăfuit,
cu stelele căzătoare,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
la capătul căruia,
ne așteaptă de fiecare dată,
Moartea,
pe care Nimeni,
nu a prins-o vreodată,
nepregătită,
ca să ne preia Destinele,
ce-abia mai reușesc să ne care,
Durerea.

66) Frontiera

Ramuri de măslin,
se usucă la tălpile Păcii,
cu propriul nostru Sine,
mistuit de Zorii însângerați,
ai Rănilor adânci și triste,
făcute de Iluziile Fericirii,
care ne-au promis,
că ni se vor deschide,
porțile masive ale Destinelor,
pentru a ne lăsa deschisă,
Frontiera care ne separă,
de Străinul nostru Subconștient,
al Adevărului Absolut,
păzită atât de strașnic,
de către Teatrul Absurd,
al Disperării,
încât nici unul,
dintre Visele noastre,
nu a reușit să o treacă vreodată.

67) Acoperișul de Nisip

N-am înțeles niciodată,
de ce Ploile acide,
ale Cimitirelor de Cuvinte,
își risipesc stropii Gândurilor,
Teatrului Absurd al Disperării,
pe deșertul fără margini,
 al Privirilor abătute,
care tânjesc,
 după o cană de pustiu,
umplută cu Apa Amară,
 a Zilelor fără adăpost,
ce dorm sub Cerul liber,
al Speranțelor noastre,
strivite în cele din urmă,
de Acoperișul de Nisip,
al Bolții Cerești,
 ce umple cu stele căzătoare,
 Clepsidrele unui Timp,
al Iluziilor Vieții și Morții.

68) Pe Bolta Durerii

Întodeauna,
Compromisurile au vândut,
cele mai multe Promisiuni,
Destinelor
Teatrului Absurd,
ale Statuilor Vivante,
pe tarabele mizere,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
unde vine doar Moartea,
să mai cumpere,
Zile fără adăpost,
irosite haotic,
prin Eternități de Clipe,
măcelărite de Timpul,
Nimănui,
pe Bolta Durerii,
stelelor căzătoare,
ale Disperării,
Non-Sensurilor Existenței.

69) Suspinele Icoanelor fără adăpost

Țărmuri bântuite de Remușcări,
ne îmbrățișează Ridurile adânci,
prin care ni se scurg,
Lacrimile de Nisip,
ale Clepsidrelor,
în care ni s-au înecat Suspinele,
Icoanelor fără adăpost,
ale Eternităților de Clipe ucise,
printre Inimile de Furtuni,
ale Norilor atâtor Urme,
de Amintiri din Viitor,
ce ne strivesc,
până și Umbrele Cuvintelor,
de Zidurile cărora,
ne rezemăm Plângerile,
Timpului Nimănui,
depuse conștiincios,
pe scena Teatrului Absurd,
al Disperării.

70) Icoanele părăsite de Sfinții Iubirii

Răsărituri otrăvite,
 cu Suspine,
ne rătăcesc Gândurile,
rezemate de ramurile Viselor,
 ce-au ruginit,
printre foșnetele,
 tot mai înlăcrimate,
 ale Cuvintelor,
călcate de Amintirile de Plumb,
ale Dorințelor,
alungate de către Destin,
în brațele Inimilor de Pustiu,
ale Singurătății de noi înșine,
la tălpile cărora,
 ni se roagă Icoanele părăsite,
 de Sfinții Iubirii,
pe Zidurile otrăvite cu Amăgiri,
ale Teatrului Absurd,
al Disperării.

71) Pentru deliciul Absurdului

La Târgul de Conștiințe,
e atât de mult,
Pustiu de Cuvinte,
încât au început,
să se vândă,
trupurile virgine,
ale Zilelor fără adpost,
pe post de Iubiri,
bordelurilor de Priviri,
ale Viselor deșarte,
contrafăcute,
de către Timpul ce crede,
că se vor găsi câteva Suflete dornice,
să-și încerce tăria Singurătăților,
în ringul Disperărilor,
aplaudate cu frenezie,
de Iluziile Vieții și Morții,
care nu lipsesc niciodată,
de la masacrul Eternităților de Clipe,
ce urmează a fi sacrificate,
pentru deliciul Absurdului.

72) Pe lista cinică a bucatelor

De fiecare dată când mă strigă surd,
 Marile Tăceri,
ale Străinului Subconștient,
al Adevărului Absolut,
știu că Moartea,
 este nehotărâtă,
privind masa îmbelșugată,
 a Absurdului,
Clipelor Destinului meu,
căruia nu știe,
 ce să-i gătească mai întâi,
având de ales,
 între Iubire,
 cu garnitură de Disperare,
 sau Durere,
 înăbușită în Deșertăciune,
și ca să se decidă odată,
le întreabă pe Iluziile Fericirii,
care înclină către,
Singurătate,
deși aceasta nu se afla trecută,
 pe lista cinică a bucatelor.

73) Însetată de noi Experiențe

Trepte de Dor,
se zvârcolesc spasmodic,
pe drumurile prăfuite,
ale stelelor căzătoare,
încercând să ne oprească,
Pașii Eternităților de Clipe,
de la întâlnirea lor cu Moartea,
dispusă să-i ierte Timpului,
toate obrăzniciile,
făcute Iluziilor Fericirii,
pe care a deconspirat-o Deșertăciunii,
căreia i-a arătat,
Cascada Durerii,
pe care a montat-o,
în Zilele noastre fără adăpost,
ca Disperarea să nu mai fie însetată,
de noi Experiențe,
care i-ar fi putut periclita,
locul avut în Ierarhia Absurdului.

74) Pragul Nemuririi

Încâlciți în părul desfrânat,
al Zilelor Goale,
care nu mai au nimic de oferit,
Eternităților de Clipe,
măcelărite fără rost,
de Timpul sadic,
al Iluziilor Vieții și Morții,
ne continuăm Calea spre Absolut,
vrând să ajungem,
la Podurile ruinate ale Viselor,
unde încercăm,
să ne agățăm,
de fiecare Speranță,
ce ne iese în calea Disperării,
care să ne treacă,
dincolo de noi înșine,
pe tărâmul uitat,
unde ne-a așteptat mereu,
Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
alături de Amintirile din Viitor,
atât de potrivnice Destinului corupt,
de Non-Sensurile Existenței,
încât nu-l vor lăsa niciodată,
să le treacă Pragul Nemuririi.

75) Să prindă un loc în față la Teatrul Absurd

Resturi de Înțelesuri,
stau aruncate haotic,
pe taraba Indiferenței,
a cărei dejecții se scurg,
prin Ridurile adânci ale Privirilor,
tot mai descompuse,
și mai pierdute,
prin aglomerația de Disperări,
care se înghesuie,
să prindă un loc în față,
la Teatrul Absurd,
al Iluziilor Vieții și Morții,
pe scena căruia,
jucăm ca de fiecare dată,
rolurile Durerii,
de Statui Vivante,
ale Absurdului,
ce va rămâne în final,
al Nimănui.

76) Lacrimi de Clown

Iluziile Fericirii,
plâng cu Lacrimi de Clown,
pe fruntea Sufletelor descompuse,
ale Viselor,
care se năruie,
sub greutatea Țărmurilor de Nisip,
ale Orelor,
care se scurg,
în Clepsidrele Disperărilor,
numărând stelele căzătoare,
ale Compromisurilor,
Teatrului Absurd al Amăgirii,
pe care le facem cu Durerea,
ce hrănește necontenit,
Non-Sensurile Existenței,
care ne îndrumă către Moarte,
printre Zidurile de Cuvinte,
care ne-au strivit,
de atâtea ori,
Inimile de Pustiu,
ce au mai rămas din noi,
pe la porțile Singurătății,
care ne ține închiși,
pentru a nu evada,
către Amintirile noastre din Viitor.

77) Să soarbă tăișurile Viselor

Stropi neînțeleși de Amintiri,
zac însetați,
prin deșerturile nesfârșite,
de Cuvinte,
așteptând cu înfrigurare,
caravanele adormite,
ale cănilor de pustiu,
din care să soarbă,
tăișurile Viselor,
care să le împartă,
alături de Iluziile Vieții și Morții,
Ploile Zilelor,
între Bine și Rău,
pe Zebrele tot mai descompuse,
ale trecerilor grăbite către Moarte,
a Privirilor Nimănui,
ce urmăresc cu atenție,
scena mizeră a Teatrului Absurd,
al Disperării,
pe care ne jucăm rolul,
Non-Sensurilor Existenței,
de Statui Vivante,
ale Deșertăciunii.

Aprecieri critice despre poezia filosofică la Sorin Cerin

- **Prof. univ.dr. Al Cistelecan** în cadrul rubricii *Avant la lettre,* sub titlul *Între reflecție și atitudine* apărut în revista ***Familia*** nr.11-12 noiembrie - decembrie 2015,pag.16-18, Al Cistelecan consideră despre poezia de meditație a lui Sorin Cerin, că:"Din cîte văd, Sorin Cerin e un fel de vulcan textual în continuă și maximă erupție, cu o scriitură deopotrivă de frenezie și de vituperanțe. În poezie mizează pe rafalele reflexive și pe elanul sapiențial, cultivînd, cum zice singur în subtitlul Nonsensului Existenței de aici, poeziile ”de meditație”. O modalitate între toate riscantă – și nu de azi, de ieri, ci dintotdeauna – întrucît tinde a se amesteca unde nu e chiar treaba poeziei, făcînd un fel de filosofare versificată și, vrînd-nevrînd,

tot felul de nacazanii și moralisme. Nu mai e însă cazul să ne reamintim de cele spuse de Maiorescu lui Panait Cerna în legătură cu ”poezia filosofică,” întrucît poetul le știe și el prea bine și tocmai asta vrea să înfrunte: riscul de a lucra doar în idee și de a subordona imaginativul conceptualului. Ce-i drept, nu e, pentru Sorin Cerin, nici o primejdie în acest sens, căci el e, de fapt, un pasional și n-atinge niciodată seninătatea cugetării și liniștea apolinică a gîndului; din contră, declamă cu pathos, mai degrabă dinlăuntrul unei traume pe care încearcă s-o exorcizeze și s-o sublimeze în radicale decît din interiorul vreunei păci de cuget sau al unei armonii reflexive. Chiar și ce sună a idee nudă, transcrisă adesea aforistic, e, de fapt, o răbufnire de atitudine, o transcriere de afect – nu cu răceală, ci mai curînd cu fierbințeală (i s-a și remarcat, de altfel, maniera mai profetică a enunțurilor). Dar cum metoda decolării lirice constă într-un fel de elevare a tot ce vine pînă la demnitatea articulării lor reflexive (de unde delestarea oricăror referințe la imediat, fie el biografic, fie mai mult decît atîta), poeziile lui Cerin se angajează abrupt în ecuațiile existențiale mari și definitive și nu-și pierd vremea în confesiuni domestice. Ele atacă Principiul realității, nu accidentele ei. Totul e ridicat astel la o demnitate problematică, dacă nu și de altă natură, și pregătit pentru o procesare densificată. Riscurile formulei răsar, fatal, și aici, întrucît se vede imediat mecanismul acestei promovări a realului la dignitatea Lirei. Unul dintre mecanisme se trage din moștenirea expresionistă (fără ca Sorin Cerin să aibă altceva în comun cu expresioniștii) a majusculei, prin care se instaurează, brusc și imprevizibil, fie smerenia în fața radicalului, fie panica în fața majestății cuvîntului. De regulă majuscula botează stratul

”conceptual” (chiar dacă unele concepte sunt metafore), semnalizînd alerta problematică. Ce-i drept, Sorin Cerin face exces și risipă de majuscule, astfel încît de la o vreme ele nu mai creează nici panică, nici evlavie, căci abundența le sedează efectele de acest gen și le pervertește într-un soi de grandilocvență. Celălalt mecanism de elevare în demnitate se bizuie pe o anumită – poate asumată, poate premeditată – emfatizare discursivă, pe o îngroșare lexicală și pe o declamație de profunde și de grave. Se insinuează – de nu cumva se chiar instaurează – și aici o evidentă procedură de rețetă imaginativă, redundantă peste tolerant. Cum e și normal – ba chiar inevitabil – într-o lirică de reflecție ce vrea să se coaguleze în jurul unor nuclee conceptuale, modalitatea imediată de sensibilizare a acestor noduri conceptuale constă în materializarea abstracțiilor; senzualizarea lor e chiar modul lor de epifanizare lirică. Dar la Sorin Cerin mecanica imaginativă se bazează pe o simplă genitivizare materializantă a abstracțiilor (de unde imagini nesfîrșite de genul ”spinii Adevărului”, ”coșarii Împlinirilor”, ”periile Amăgirii” etc. etc.), sub care stă cel mai adesea un buton de personificare. Pe scala decantării în metafore stăm, astfel, doar pe primii fuștei, ceea ce produce, simultan, un efect de candoare imaginativă (sau discursivă), dar și unul de uniformizare. Probabil însă că această încredere în procedeele primare se datorează mizei pe decantarea gîndului, miză care lasă în subsidiar acțiunea imaginativă (iar pe cea simbolizantă cu atît mai mult) ca atare.

Dar nu cîte și nici ce idei bîntuie prin poeziile lui Sorin Cerin sunt, totuși, lucrul cel mai relevant (ideea, în general, dar și în acest caz particular, are un grad de indiferență la

lirism). Dimpotrivă, în mod oarecum paradoxal, decisivă, nu doar definitorie, e atitudinea în care ele se strîng, afectul în care coagulează. Sub aparența unui discurs proiectat pe ”gînd”, Sorin Cerin promovează, de fapt, un lirism (cam pus la uscat) de afecte existențiale (nu de afecte intime). Reflexivitatea poemelor nu e, din această perspectivă, decît un fel de penitență atitudinală, o hieratizare a afectelor violente. Stratul pasional e, în realitate, cel care se agită și el se vede în mai toate componentele lui, de la cele de vituperație la cele de evlavie sau tandrețe sublimată (ori, din contră, resentimentalizată). Poetul e, pe fond, un exasperat de starea lumii și de condiția omului și pornind de aici exersează sarcasme (crunte cel puțin ca șuvoi) pe seama ”Societății de consum” sau pe cea a deșertăciunii ”Iluziilor Existenței”. E o febră imprecativă care dă elan versurilor, dar care, mai ales, pune în vedetă discursivă exasperarea în fața acestei degradări generale. Atît de generale încît ea a cuprins și transcendentele, căci Sorin Cerin e mai mult decît iritat de instrumentalizarea lui Dumnezeu (și a credinței) în lumea de azi. Iritarea în fața coruperii sacrelor ajunge la culme în versuri de maxim tupeu blasfemic (”Ticăloşia Diavolului se numeşte Rău,/ pe când a Lui Dumnezeu, Bine.”, dar și altele, nu mai puțin provocatoare și ”infamante” la adresa Dumnezeirii); asta nu se întîmplă însă decît din pricina intensității și purității propriei credințe (Ștefan Borbely a evidențiat îndestul energia fervorii din poezia lui Cerin), dintr-un fel de absolutism devoțional. Căci nu lirică de provocare și de imprecare face, de fapt, Cerin, ci dimpotrivă: lirică de devoțiune disperată și înflăcărată, prin care-l caută ”pe Adevăratul Nostru Dumnezeu/ atît de diferit de cel al catedralelor de genunchi roși/ la zidurile reci și inerte ale lăcomiei Iluziei Vieții”. E febra devoțională de pe reversul imprecațiilor și sarcasmelor, dar tocmai ea e cea care

contaminează toate poemele. Dintr-un strat de ideale strivit ies, cu vervă pasională, atitudinile lui Cerin, atitudini eruptive oricît ar fi ele de codificate într-o lirică de reflecții."

Prof.univ.dr.Elvira Sorohan – Un poet existenţialist din secolul 21

Pentru a înțelege pe deplin cronica literară scrisă de Elvira Sorohan în **Convorbiri literare** unde face referire la un articol scris de Magda Cârneci referitor la Transpoezie, si publicat in România literară unde se specifică ce anume este poezia veritabilă, genială, marea poezie pe care o râvnesc poeții ultimului secol, Elvira Sorohan, specifică în cronica dedicată poeziei ceriniene din **Convorbiri literare**, numărul 9,(237), paginile 25-28, 2015 sub titlul **Un poet existențialist din secolul 21**, că:

Fără să înţeleg ce e „transpoezia”, care, probabil, nu mai e poezie, invocînd un termen creat de Magda Cârneci, mai citesc totuşi poezia de azi şi acum încerc să spun ceva despre una anume. Nemulţumită de „insuficienţa poeziei contemporane”, în acelaşi articol din „România literară”, în mod rezonabil poeta acuză, în bloc, cum că ceea ce „livrează” acum creatorii de poezie nu sînt decît notaţii ale „micului sentiment”, „mici disperări” şi „mici gîndiri”. Parafrazîndu-l pe Maiorescu, asprul critic al diminutivelor cultivate de Alecsandri, nu poţi spune decît că poezia rezultată din astfel de notaţii e şi ea mică (la cub, dacă enumerarea se opreşte la trei). Pricina identificată de Magda Cârneci ar fi lipsa de inspiraţie, acea tensiune psihică, specifică oamenilor de artă, o trăire spontană, ce face să se nască, incontrolabil, creaţia. E momentul inspirativ, în cazul poeziei, încărcat de impulsuri afective imposibil de înfrînt raţional, un impuls pe care îl ai sau nu-l ai şi de care e responsabilă vocaţia. Simplu, asta e

problema, ai vocaţie, ai inspiraţie. Nu prea am o părere formată despre poezia Magdei Cârneci şi nici nu pot şti cît de des o vizitează inspiraţia, dar dacă starea asta e un har, mai e cazul să cauţi reţete spre a o induce? Şi totuşi, în numele breslei, preocuparea poetei pentru dorita stare se concentrează interogativ: „…întrebarea capitală care se pune este următoarea: cum să facem să avem acces mai des, mai controlat, şi nu doar prin accident, la acele stări intense, la dispreţuita ‹‹inspiraţie›› la acele niveluri altele ale noastre, pentru care poezia a fost întotdeauna un martor (sic !) privilegiat”. Nu ştim cui aparţine dispreţul, dar ştim că inspiraţia e a poetului născut şi nu făcut. Acesta din urmă nefiind decît un meşteşugar, un *artifex*.

Am în faţă trei plachete de versuri ale puţin cunoscutului şi nu lipsitului de inspiraţie poet, Sorin Cerin, ordonate într-o logică *descrescendo*, uşor de înţeles, *Nonsensul existenţei, Marile tăceri, Moartea,* toate apărute în 2015, la Editura Paco, din Bucureşti. După ideile titulare, îndată te frapează şi vocabularul poetic al primei poezii ce te întîmpină cu sintagma „Iluzia Vieţii”, ortografiată cu majuscule. Este, în fond, o expresie moştenită din vocabularul consacrat al existenţialiştilor, deajuns ca să bănuieşti ce marcă vor avea poeziile. Înaintezi cu lectura fiind curios să vezi cît se menţine poetul pe aceeaşi coardă de fond, şi cît de adînc, cît de grav trăieşte întru această idee deloc nouă. Şi nu e nouă pentru că rădăcinile existenţialismului, modern reformulat, îşi trag seva din scepticismul biblicului, melancolicului Eclesiast, descurajat, în conştiinţa tragică a finitudinii ca destin. Este regele biblic un existenţialist *avant la lettre*. El descoperă că „vreme e a te naşte şi vreme e să mori”, în rest, „totul e vînare de vînt”. Ce se mai poate spune nou în vremea noastră, chiar în formulă personală, cînd existenţialismul a fost intens susţinut filosofic în secolele al XIX-lea şi al XX-

lea, de la Kirkegaard şi pînă la Sartre, cu nuanţe specifice. O poezie în termenii existenţialismului statuat mai poate interesa fiinţa zilelor noastre, sclava imaginii vizuale şi a internatului, doar prin adaptări ori actualizate adaosuri complementare ideii centrale şi nu în cele din urmă, prin puterea întoarcerii asupra sinelui. Este cam ceea ce încearcă să realizeze poetul Sorin Cerin, lăsîndu-ne, dintru început, impresia că trăieşte miracolul creator, inspiraţia. Voind să orienteze cititorul spre a căuta un anumit gen de poezie cultivată în aceste plachete (cu una şi aceeaşi copertă), autorul le subintitulează, *ne varietur*, „Poezii de meditaţie", cum şi sînt la nivelul ideilor. Dar, cît de adîncă şi cît de personală e meditaţia, n-o poţi spune decît la sfîrşitul lecturii, cînd sintetizezi ce anume aspecte ale ontologiei şi din ce perspectivă intelectiv-afectivă le dezvoltă poetul.

În mod cert, vocabularul poeziei existenţialiste universale, uşor de recunoscut, este acum redistribuit într-o altă topică, ceea ce conduce la combinaţii surprinzător de noi, unele îndrăzneţe, ori teribil de dure, cum sînt cele ce vizează biserica. Citind numai unul dintre cele trei volume e ca şi cum le-ai citit pe toate, se cîntă pe aceeaşi coardă, cu minime înnoiri de la o poezie la alta. Poetul se închide într-o sferă conceptuală unitară, de aici retorica specifică. Oriunde ai deschide unul dintre volume, te afli în centrul universului poetic, aceleaşi idei, aceeaşi atitudine de scepticism revoltat. La nivelul limbajului, acelaşi vocabular, bine acordat cu sfera conceptuală, e recombinat în noi şi noi sintagme, cu actualizări ce ţin de mediul de astăzi şi chiar imediat al fiinţei aruncată în lume să ispăşească „Păcatul Originar". Se ştie, pentru că spuneau înţelepţii, „fiul Evei nu trăieşte într-o lume lipsită de vaiete". Ambiţia de a-şi construi o meditaţie personală, imposibil de realizat la nivelul vocabularului poetic deja obosit, e compensată de arta combinaţiei cuvintelor, fără să

poată evita frecvenţa redundantă a unor sintagme. Cea mai frecventă, uneori plasată voit şi de două ori în aceeaşi poezie, este „Iluzia Vieţii”. Alte zeci de cuvinte cheie, complementare, frapează prin utilizare ostentativă, spre a sublinia ideea de „Nonsens al Existenţei”. Sînt preferate serii de cuvinte scrise cu majusculă: „Clipă”, „Nemurire”, „Iluzie”, „Absurd”, „Tăcere”, „Moarte”, „Eternitate”, „Adevăr Absolut”, „Vis”, „Liber Arbitru”, „Păcatul Originar”, „Iubirea”, „Singurătatea”, „Înstrăinarea”, „Dumnezeu” şi multe altele. Sintagma care aduce aici şi acum trăirea problematizată a existenţei este „Societatea de Consum”. Se degajă din poezie o frenezie a dublării cuvîntului ce susţine ideea. Adesea, această energie debordantă a reaşezării cuvintelor acoperă ceea ce cauţi în poeziile compuse pe una şi aceeaşi temă, adică trăirea intens afectivă a sentimentului „iluziei vieţii”, înăuntru, nu în afară. Aici să mai amintim de maniera de a distinge cuvintele expresive ortografiate cu majusculă. Ploaia de majuscule tinde să inunde cîteva semnificaţii de bază ale poeziilor. Şi mai e o particularitate, punctuaţia. După fiecare vers, încheiat sau nu ca înţeles, gramatical sau nu, e pusă virgula; punctul e pus de preferinţă numai după ultimul vers. Altfel decît Eclesiastul biblic, poetul nostru, mai mult revoltat decît melancolic, ierarhizează deşertăciunile destul de puţin ordonat ca să poţi urmări idei clare. Semnificaţiile se aglomerează în una şi aceeaşi poezie, cum e *Ierarhia Deşertăciunii*. Dar nu e singura. De vină poate fi realitatea contemporană care provoacă pe multiple planuri sensibilitatea poetului. Cuvîntul „deşertăciune” e angajat într-o combinaţie gravă, tăioasă, pus să însoţească chiar fenomenul naşterii lumii, pentru a sugera, finalmente, prin alăturări culinare foarte originale, voit vulgarizatoare, dezgustul, „greaţa”, ŕ la Sartre, lăsate în urmă de conştiinţa absurdului existenţei. Am trimis la

poezia *Industrie a Cărnii Existenţiale*: „Plugul Deşertăciunii sapă adînc,/ în ţărîna Existenţei,/ vrînd să însămînţeze genele Iluziei Vieţii,/ pentru a naşte Lumea,/ după o gestaţie prelungă,/ în pîntecul fără limite al Minciunii,/ care se sprijină pe Adevăr pentru a exista,/ …corbii negri ai gîndurilor,/ dezvoltînd,/ O adevărată Industrie a Cărnii Existenţiale,/ începînd,/ de la fripturi de vise pe grătarul Absurdului,/ pînă la,/ mezeluri de cea mai bună calitate a Deznădejdii.” Ceea ce găseşti în această poezie: paradox, nonsens, nihilism, dezabuzare, visuri făcute scrum, toate acestea şi altele se vor multiplica, recombina caleidoscopic, în toată creaţia cuprinsă în aceste trei plachete.

Dacă noţiunile şi conceptele sintetic cuprinse în cuvinte îşi păstrează constant înţelesul, soarta „cuvîntului” nu e aceeaşi, pare să meargă spre epuizare, ca şi forţa de înnoire a poeziei. Au şi cuvintele soarta lor, în afară de poezie, cum zice poetul. La început, paradoxal, „Toamna sentimentală” e părăsită „de recoltele înflăcărate de cuvinte”, frenetic adunate de temperamentul aprins al poetului îndrăgostit numai de anumite cuvinte, cele din semantica existenţialistă. Alteori, „Stoluri de Cuvinte,/ brăzdează cerul Amintirilor”. În registru schimbat, cuvîntul e chinuit ca instrument al presei, violentă, pe drept incriminată de poet: „Cuvinte lacustre,/ plîng în ghivece de Martiri,/ puse la ferestrele bordelurilor de Ziare,…”. Este deplînsă soarta cuvintelor angajate insolit, grotesc: „La măcelăria Cuvintelor,/ în colţul străzii Destinului,/ se vînd ciolane de fraze stricate,/ pulpe de înţelesuri pentru prăjit,…”. Şi cu acest fragment am ilustrat originalitatea combinaţiilor verbale resentimentare, ce defulează o atitudine poetică provocată de revolta împotriva nonsensului existenţei. În cele din urmă e metaforizată „iarna Cuvintelor,/ care ningeau peste Zilele noastre,…” şi

e deplînsă soarta lor, căderea: „în Noroiul unor Cuvinte,/ obscene şi pline de invective”, şi, finalmente, sucombarea lor: „Cimitire de cuvinte se înşiră în sufletele,/ ce vor şi speră la Înviere,…”. Aici cuvintele s-au întors la poezie.
Însă, cuvîntul e numai instrumentul ce nu e numai al poetului, doar a lui e problema de fond a existenţei iluzorii, resimţită ca atare în termenii existenţialismului de la începutul secolului 21. Acesta e miezul, laitmotivul zecilor de poezii semnate de Sorin Cerin, distribuite studiat, presupun simbolic numerologic, în fiecare plachetă cîte 77, nici una în plus sau în minus. Din sămînţa acestei idei generos semănate, se ridică pentru poetul obosit de atîta frămîntată gîndire: „Ierburi de întrebări ce unduiesc alene peste pleoapele/ Asfinţitului,/ ce abia se mai pot ţine întredeschise,/ în zarea unor Răspunsuri,/ ce par a fi migrat către depărtările reci ale Uitării.” Nota meditativă a acestor versuri nu e cu totul descurajantă. Poetul nu e nici depresiv, nici anxios, pentru că are un temperament tonic. El o ia mereu de la început, cu declaraţii de neînvinsă voinţă de a înţelege, fără să accepte, ca astfel să se poată întoarce spre cunoaşterea de sine. În imagini poetice rare se conturează un fel de rezumat al discursului poetic, concentrat în poezia *Ierarhia Deşertăciunii*, încheiată, în termenii contemporaneităţii absurdului. E un mod de a reînnoi ceea ce s-a mai spus, că „mîncăm absurd pe pîine”. Pluralul indică în poet un exponent în numele omului, în general, „granitul” semnificînd taina de nepătruns de care se loveşte „trestia gînditoare”: „Căţăraţi pe Stîncile Vieţii,/ vrem să înţelegem granitul ca şi cum ar fi,/ o trestie conştientă de Sine. || Demolăm pilonii Naturii Iluziei Vieţii,/ încercînd să punem în locul lor,/ Un Vis cu mult mai străin de noi înşine. || Ruinăm slăbiciunea,/ … devenind propriile noastre epave,/ ce rătăcesc spre nicăieri. || … Să fie ochii Societăţii de Consum făcuţi doar pentru a/ privi Ierarhia

Deşertăciunilor? Iubirea, care ar merita un comentariu al nuanţelor la care trimit imaginile poetice, este, în *Vis şi realitate*, o: „icoană prinsă de pereţii reci şi insensibili,/ ai unei catedrale a desfrîului, cum este Societatea de Consum,/care ne consumă vieţile,/ pentru un Sens ce nu-l vom afla niciodată.” Dincolo de jocul cuvintelor se remarcă substantivul grav ce anulează cu totul sacralitatea catedralei. E un transfer de semnificaţii fabricat de revolta permanent revărsată asupra tipului de societate în care trăim. Viaţa noastră, se lamentează poetul în *Feline Existenţiale*: „ se vinde scump la tejgheaua Destinului,/ pentru a da gust Desfrîului,/ abonat cu cartelă de plăceri în regulă,/ la Societatea de Consum.”/… „Promisiuni Deşarte,/ şi-au pierdut cheile Împlinirii,/ iar acum fac Morala cartelului de Legi,/ alături de prostituatele politiciene ale momentului”. Limbajul violent, ca săgeţi poetice aruncate şi contra degradării teribile a politicului, defulează o revoltă de tip nihilist, ridicată la rang de principiu. Ţinta absolut actuală este încă şi mai evidentă atunci cînd, în poezia *Jocul de-a Viaţa cu Moartea,* este incriminată, cam în aceiaşi termeni, „grădina Societăţii de Consum Foamete,/ drept mari atleţi ai tăierilor de venituri./ Cîntarele false şi isterice ale Politicii,/ ne drămuiesc cu parcimonie fiecare Clipă…”.

Schimbînd subiectul, vocabula „clipă”, în raport cu „eternitatea”, actualizează o notă din arsenalul de cuvinte specifice din limbajul marelui gînditor existenţialist care a fost misticul Kierkegaard. După cum atitudinea clar atee, cînd e vorba de Dumnezeu şi biserică în poeziile lui Cerin, actualizează durităţi de limbaj, cu particularităţi ale existenţialismului sartrean, în timp ce *Matematica existenţei* şi multe alte poezii ne readuc în memoria culturală imaginea acelei *„monde cassé ”* percepută critic de francezul Gabriel Marcel.

Poate cea mai densă în concepte complementare „existenţei”, dintre poeziile celei dintîi plachete, esteDesfrîu. Sînt încercări de a da definiţii, de a pune în relaţie lucrurile prin inversiune cu sens, din nou foarte grav acuzatoare, cum e cea cu adresă la „mănăstire”. Sigur, nefericirea fiinţei care scrie o asemenea poezie, vine nu numai din conştiinţa căderii omului în lume sub blestem divin, dar şi din ceea ce ar fi o consecinţă, respingerea, pînă la blasfemie a nevoii de Dumnezeu. Interogaţia, din poezia *Desfrîu*, care pare că lasă cititorului libertatea de a da particulare răspunsuri, e un tertip al poetului conştient de ceea ce afirmă la modul mascat: „Existenţa este o nălucă prinsă între două vise, Spaţiul şi/ Timpul./ Pacea va fi mereu datoare Războiului cu propriile ei/ arme, Deşertăciunea Democraţiei şi Dictatura./ Care desfrîu nu-şi are mănăstirea sa şi care crimă,/ democraţia ei? ” Poezia continuă cu o nouă definiţie a „Existenţei” ca „joc de noroc”, însoţită de „Speranţă”, niciodată lăsată în voia „liberului arbitru”, care i-ar da omului libertatea de a schimba ceva. Rămîne numai libertatea fiinţei de a judeca propria existenţă, etern îngrădită să poată depăşi absurdul.
Natura demonstrativă a poetului îl condamnă, extroversiv, la excese, încît risipeşte prea generos ce a adunat cu greu din biblioteca propriei vieţi şi a cărţilor. Paradoxal, acelaşi temperament e sursa puterii de a trăi autentic sentimentul de alienare, de înstrăinare şi accentuată singurătate, pînă la a-şi simţi sufletul ca o „casă în ruină”, din care, plecată, fiinţa căzută în „neant”, mai are şansa de a fi sortită „Eternităţii”. Rămîn multe alte comentarii de făcut la cîteva cuvinte preferate ale poetului, înscrise cu majusculă. Dar, despre „Iubire”, „Dumnezeu”, „Biserică”, „Absurd”, „Clipă şi Eternitate”, „Tăcere” şi „Moarte”, poate, altădată. Ar merita, pentru că acestui poet nu-i lipseşte inspiraţia rîvnită de alţii, cum scria poeta Magda Cârneci, dar el trebuie să se

ferească de pericolul de a rămîne un *artifex*, şi, încă, să nu calce prea apăsat pe urmele din Bacovia ori Emil Botta, spre a nu le desfigura prin exces.

- **Ana Blandiana:"**Poezia de meditatie pe care o scrie Sorin Cerin nu este o versificare de adevaruri filozofice,ci o impletire de revelatii despre aceste adevaruri.Iar raportul dintre intensitatea acestor revelatii si indoiala din care sunt construite adevarurile este chiar piatra filozofala a acestei poezii.De altfel,secretul de a putea fixa fulgerul revelatiei este o problema la fel de subtila ca si aceea a pastrarii energiei solare din zilele calde in cele reci."
- **Prof.univ.dr Theodor Codreanu**„Sorin Cerin este un gânditor aforistic paradoxist, de o mare mobilitate a minţii, mânuind cu măiestrie antitezele, îmbinându-le oximoronic sau alternându-le chiasmatic în probleme cu mize majore din viaţa noastră spirituală şi socială. Poezia din Liberul arbitru este o prelungire a manierei sale de meditaţie, impregnând-o şi cu o doză potrivită de kynism (în sensul dat cuvântului de Peter Sloterdijk), reuşind, totodată, performanţa de a rămâne pe teritoriul lirismului autentic chiar şi atunci când vituperează „Corbii vulgari necrofili şi necrofagi ai Viselor”.
- **Prof.univ.dr Ioan Holban**„Despre expresivitatea și bogăția înțelesurilor transmise Celuilalt prin tăcere a scris pagini antologice Lucian Blaga. Poetul de azi scrie, în Marile Tăceri, o poezie a sentimentului religios, nu de amvon, însă, ci în gînd cu Dumnezeu, în meditație și în fulgerarea gîndului spre clipa Creației. Poezia lui Sorin Cerin este a unui alt Cain rătăcind în pustie, păstrînd, încă, frânturi din bucuria edenică pentru a ieși din ”menghina” lumii unde omului căzut i

se surpă orizontul sufletului în ploi de foc și urme de plumb”.

- **Prof.univ.dr.Maria Ana Tupan** "Meditaţiile lirice ale lui Sorin Cerin au ceva din amestecul paradoxal de disperare şi energie a revoltei din eseurile filosofice ale lui Emil Cioran. Sesizarea tragismului şi grotescului existenţei nu conduce la paralizie psihică, ci la nihilism exorcizant şi blasfemitor. Sfada cu “adulterinul Dumnezeu” – apelativ şocant dar foarte expresiv pentru idea de păcat originar al lui … Dumnezeu care trebuie să fi zămislit lumea rea prin adulter cu Satana – capătă accente sarcastice în vignetele unei Biblii desacralizate, cu un Creator care meştereşte firmamentul la o masă de fierar şi un Diavol în care s-au contopit toţi frondiştii hippy-rap-punk-porto-ricani:

[…] stelele alcoolice, ale unui Univers, lacom, meschin şi cinic, băute de Dumnezeu la masa Creaţiei,

pe cerurile înlăcrimate ale Fericirii, mâzgălite cu graffiti de Diavol,

Dacă poetul şi-a propus în poemul La un grătar un exerciţiu urmuzian, reuşita e perfectă. Nu numai ingenioase salturi mortale pentru logica identităţii de pe un nivel ontologic în altul admirăm aici, ci şi tropismul de o barocă inventivitate al unui Eucharist pe dos, căci într-un univers al vieţii spre moarte, cel care se frânge e spiritul, cuvântul, pentru a revela un ... trup deleuzian, animalic, descris ca minuţioasa hartă anatomică a unui student medicinist. Poetul ne surprinde prin noutatea şi revelaţia definiţiei aforistice, căci, după primul moment de surpriză, acceptăm peisajul moralizat al timpului, cu un trecut mort, un viitor viu şi un prezent iluzoriu, contrar sentimentului comun că viaţa trăită e eul nostru cert, că doar prezentul există cu adevărat şi că

viitorul e pură ipoteză. Cerin redefineşte fiinţa umană ca aflându-şi autenticitatea în multiplicarea mentală a realităţii terne şi ca proiect existenţialist".

- **Prof.univ.dr. Mircea Muthu** "Disperarea de a găsi un Sens existenţei contemporane aluvionează testimoniul poetic al lui Sorin Cerin în care amurgul limbajului, asociat cu „clepsidra spartă" a timpului,este resimţit – cu acuitate tragică – de „cuvintele noastre torturate".

"Meditaţia, întoarsă spre sine însăşi de „oglinzile întrebării"sau de către „ochii" fabuloşi ai Oceanului nesfârşit, se automacerează la aceeaşi temperatură febrilă, de arc voltaic, enunţată – in nuce –de sintagma „ploilor de foc".

- **Prof.univ.dr. Cornel Ungureanu** " Sorin Cerin propune un discurs poetic despre felul de a trece "dincolo", o reflecţie şi o îngândurare care are nevoie mereu de majuscule. Cu majuscule, cuvintele pot să suporte accentele apăsate ale autorului care păşeşte. cu atâta energie, pe tărâmurile frumos traversate de cei înzestraţi cu harul preoţiei. Sorin Cerin ritualizează timpurile deconstrucţiei poetice, dacă e să înţelegem cum se cuvine desfăşurarea versurilor sub steagul titlului."
- **Prof.univ.dr. Ion Vlad** "Sorin Cerin si-a definit poemele din volumul "Marile Taceri""poezii de meditatie" Fara indoiala,reflexivitatea e dominanta creatiei sale, prezidate de interogatii,revolta,nelinisti si o dramatica cercetare a TACERII,topos al indoielilor,al cutezantei si al aventurii spiritului in permananta cautare a adevarului;poezia sa urmeaza unei axiologii

de un intens dramatism.E lirica luciditatii,a meditatiei si a lirismului autentic".

- **Lect. univ.dr. Laura Lazăr Zăvăleanu**: "Intelectual format la şcoala bucureşteană, dar simţind nevoia să se revendice, admirativ, de la modelul critic al şcolii clujene, unde îşi identifică modelele exemplare în profesorii Ion Vlad şi Mircea Muthu, Sorin Cerin îşi construieşte şi poezia intertextual, pentru că poetul Marilor Tăceri îşi declară peste tot maeştrii, identificaţi aici, intrinsec, cu Blaga (prin reflecţie filozofică şi structură prozodică uneori voit calchiată după Poemele luminii) şi Arghezi.Însuşi titlul volumului, Marile Tăceri, impune imperativul unui dialog implicit cu poezia lui Arghezi purtând acelaşi titlu.Căutărilor febrile din Psalmii arghezieni ale unui Dumnezeu chemat să se arate, le răspund aici interpelările fără odihnă ale unui apostat credincios, care se sfâşie, în pustia gândului şi a imaginii frânt oglindite de lumea declarată, între dragoste denunţatorie şi revoltă tandră, între blestem incantatoriu şi rugă deghizată, de veşnic îndrăgostit, fără putinţă de a-şi declina, în realitate, fervoarea, deşi cuvântul experimentează, estet, întregul lexic blasfemiant şi apocaliptic.O duplicitate izbăvitoare, în fapt, care - strigându-şi drama înstrăinării şi a introspecţiei ratate, ca şi neputinţa întâlnirii cu celălalt sau spaima suprapunerii cu el, într-o lume al cărei sens este rătăcit în „tenebrele lagărelor de idei”, la interferenţa unui timp şi unui spaţiu ajunse “la capăt de hotar ” -,naşte, in litania `a rebours, semnele creaţiei mântuite, în plin festin cinic, “pe masa olarului iubirii"
- **Conf. univ. dr.Călin Teutişan** "Poezia lui Sorin Cerin declamă o fatală nostalgie a Sensului. Gândirea poetică încearcă recuperarea lui, din fragmente

disparate, readuse la un loc prin travaliul liric, închipuind o posibilă hartă reconstituită, fie şi fragmentar, a lumii, dar mai ales a fiinţei. Metaforismul neovizionarist este cadrul de referinţă al acestor poeme, traversate, când şi când, de parabole ale realului, "citit" în cheie simbolică, dar şi ironică. Cinismul lipseşte cu desăvârşire din versurile lui Sorin Cerin.Aceasta înseamnă că personajul liric ce cuvântă în paginile de faţă, mai exact conştiinţa lirică, pune o presiune etică asupra realităţii, forţând-o astfel să-şi asume propriile adevăruri uitate."

- **Prof.univ.dr.Cornel Moraru**"Profet al neantului existenţial, poetul face parte din categoria moraliştilor, rezumând într-o manieră fulgurantă precepte aforistice şi proiecţii aspre dintr-o viziune extatică de sfârşit de lume. Meditaţiile sale dezvoltă o retorică furibundă pe tema "nonSensului Existenţei", deşi exprimă mai mult îndoieli decât certitudini şi întrebări decât răspunsuri. Intensitatea implicării în acest demers liric atinge, pe rând, cote extreme: de la jubilaţie la sarcasm şi de la indignare, din nou, la extaz..."
- **Prof.univ.dr. Ovidiu Moceanu** "Prin cimiterele viselor, volumul semnat de Sorin Cerin, poezia marilor întrebări existenţiale îşi caută un nou statut, construind, în texte care comunică subteran, un chip al omului interogativ. "Catedrala existenţei" are capcanele ei, "Adevărul absolut" pare de neatins, "Crinii albi ai adevărului" pot ucide, "dacă nu-şi aeriseşti cămara minţii", eul poetic descoperă mai degrabă un "Dumnezeu prea amar"... Toate acestea sunt expresii ale unei stări de mare tensiune interioară, în care luciditatea săgetează revelaţia şi limitează trăirea deplină a sensului existenţei".

SORIN CERIN
- TEATRUL ABSURD -
-poeme filosofice-

- **Prof.univ.dr. Dumitru Chioaru**"Discurs profetic, filosofic sau poetic? - e greu de determinat în care se încadrează textele lui Sorin Cerin. Autorul le înglobează toate trei într-o formulă personală, aparent desuetă estetic, rostind însă cu suflu de poeta vates ultimele cuvinte dinaintea Apocalipsei. O apocalipsă în care lumea desacralizată şi dominată de false valori sfîrşeşte pentru a putea regenera prin Cuvînt".
- **Prof.univ.dr. Ştefan Borbély** "Spirit profund şi sincer religios, Sorin Cerin caută disperat după diamantul ascuns în negurile molozului, ale cenuşii. Un întreg arsenal al modernităţii negative - căni ale pustiului, apa uitării, abatoare, sărbătoarea continuă a suferinţei, maimuţa de lemn putrezit etc., etc. - e chemat să denunţe, în versurile sale, "armele letale ale societăţii de consum" şi "ospiciul" alienării prin mercantilizare a existenţei noastre de fiecare zi. Tonul e apodictic, pasional, profetic, nu admite nuanţe sau replici. "Noii paşi ai credinţei" sunt enunţaţi peremptoriu ca speranţă a mântuirii colective, "lumina divină" se întrezăreşte, izbăvitor, la capătul încă îndepărtat al supliciului, însă, pe moment, poetul pare să fie preocupat exclusiv de retorica eschatologică, întrezărind decădere, demisie morală sau ruine cam peste tot pe unde-l poată paşii sau privirile"
- **Gheorghe Andrei Neagu** "Definitoriu pentru acest autor pare să fie pe drept cuvânt, îndoiala, drept piatră de temelie a poemelor sale(Greșeala pag.73)Îl felicit pe autor pentru cutezanțele sale stilistice din "Din ochii luminii divine pag.81 precum și din celelalte păcate cuibărite în sânul lui creator. Cred că literatura română are în Sorin Cerin un scriitor al mileniului 3 care trebuie abordat cu mai multă insistență de critica de specialitate"

- **Marian Odangiu**“Lirica lui Sorin Cerin este una a întrebărilor esenţiale: relaţia Fiinţei cu Divinitatea într-o lume din ce în ce mai distorsionată valoric (şi distorsionantă în acelaşi timp !), dispariţia unor repere fundamentale - atrăgând după sine interogaţii copleşitoare şi infinite nelinişti -, absenţa tot mai tulburătoare a unor Adevăruri care să deschidă calea spre Mântuire, îndoielile profund demotivante asupra Sensului Vieţii, absurd înălţat la rang de raţiune existenţială alimentează spaima şi angoasele poetului. Versurile sale dezvoltă astfel o veritabilă retorică a disperării, în care, aidoma unei insecte halucinate de Lumină, autorul lansează întrebări fără răspuns, caută confirmări acolo unde acestea au intrat de mult în disoluţie, navighează îndurerat dar lucid printre imagini şi metafore de elevată şi convingătoare pregnanţă, construieşte scenarii apocaliptice despre Viaţă, Iubire şi Moarte…”
- **Eugen Evu**:"...cărțile par a fi obiecte de cult-cultură-proprie testamentară ale unui ceremonial, …al neo-cunoașterii, platonic-socratice sub semnul “Guvernământului General al Genezei” bunăoară. Ceea ce merită considerat este și imperativul transparent al autorului de a comunica în limba natală, românească. Singurătatea atribuită Sacrului este totuși a ființei umane în ipostaza ei reductivă, a condiției umane….Cum Vinea scria, poetul vede idei ale sale, sau oglindire în ‘odaia cu oglinzi’ a bibliotecii universale. Un destin desigur personal, in mare parte asumat, nota bene.În volumul Politice, la extrema lui H.R. Patapievici poetul este bine-știutor al problemei eliadești, al “căderii umanului în zoon politikon”…Între raționalism și iraționalism, Sorin Cerin navighează pe Oceanul Interconnection."

Cărţi publicate

Literatură Sapienţială

Volume de aforisme

- Culegere de Înţelepciune - Opere Complete de Aforisme - Ediţie de ReferinţăWisdom Collection - Complete Works of Aphorisms - Reference Edition, **conţine un număr de 11 486 de aforisme structuralizate în 14 volume publicate anterior la alte edituri, ce sunt incluse în actuala culegere**. 2014
- Dumnezeu și Destin God and Destiny2014
- Rătăcire Wandering2013
- Libertate Freedom2013
- Cugetări esențiale2013

- Antologie de înţelepciuneAnthology of wisdom 2012 conţine un număr de 9578 de aforisme, maxime şi cugetări de Sorin Cerin.
- ContemplareContemplation 2012
- DeşertăciuneVanity 2011
- Paradisul şi InfernulParadise and Inferno 2011
- PăcatulThe Sin 2011
- IluminareIllumination 2011 Conţine un număr de 693 aforisme
- Culegere de înţelepciune în care apar pentru prima oară volumele **Înțelepciune**, **Patima** și **Iluzie și realitate**, alături de cele reeditate ca **Nemurire**, **Învață să mori** și **Revelații**, volume apărute atât separat cât și împreună în culegere în edițiile de limbă engleză online sau tipărite, din Statele Unite, Wisdom Collection 2009 Conţine un număr de 7012 aforisme
- ÎnţelepciuneThe book of wisdom 2009 Conţine un număr de 1492 aforisme.
- Învaţă să mori 2009 Conţine un număr de 1219 aforisme.
- Nemurire 2009 Conţine un număr de 856 aforisme.
- Revelaţii 21 Decembrie 20122008 Conţine un număr de 2509 aforisme.

Volume de inspiraţie sapienţială

- IubireAmourLove 2008
- Antichrist, fiinţă şi iubire 2007

Volume de studii filozofice

- CoaxialismulThe Coaxialism2007
- Moarte, neant aneant viaţă şi Bilderberg Group2007
- Logica coaxiologică2007
- Starea de concepţiune în fenomenologia coaxiologică2007

Volume de poezie filozofică

- Steaua Nemuririi - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018 The Star of Immortality-Philosophical poems -the United States of America 2018
- Iluzia Mântuirii- Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Întâmplare Neîntâmplătoare - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018

- Singuratatea Nemuririi - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Drame de Companie - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Calea spre Absolut - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Dumnezeul meu - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Angoase existentiale- Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018 Existential Anguishes - Philosophical poems the United States of America 2018
- Mai Singur - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Pe Umerii Lacrimii Unui Timp - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- În sălbăticia Sângelui - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Început și Sfârșit - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Marea Iluzie a Spargerii Totului Primordial - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Transcendental - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018

SORIN CERIN
- TEATRUL ABSURD -
-poeme filosofice-

- Amintirile Viitorului - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Înțelesul Iubirii –Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Tot ce a rămas din noi este Iubire -Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Creația Iubirii -Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Zâmbetul este floarea Sufletului -Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Omul este o șoaptă mincinoasă a Creației- Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Condiția Umană- Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Agonia- Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Iubire și Sacrificiu- Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Disperare- Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Statuile Vivante ale Absurdului- Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Arta Absurdului Statuilor Vivante- Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018

- Absurd - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Greața și Absurdul - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Alienarea Absurdului- Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Depresiile Absurdului Carismatic – Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Zilele fără adăpost ale Absurdului - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Stelele Căzătoare ale Durerii Lumii de Apoi - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Cunoașterea este adevărata Imagine a Morții - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Iluzia Existenței - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017The Illusion of Existence: Philosophical poems   the United States of America 2017
- Existențialism - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017 Existentialism: Philosophical poems the United States of America 2017
- Ființă și Neființă - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017Being and Nonbeing: Philosophical poems the United States of America 2017
- Oglinzile Paralele ale Genezei - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017The Parallel Mirrors

of the Genesis: Philosophical poems the United States of America 2017

- Existenta si Timp - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017Existence and Time: Philosophical poems the United States of America 2017
- Obiecte de Cult - Poeme Filosofice[58](Statele Unite ale Americii) 2017Objects of Worship: Philosophical poems the United States of America 2017
- Copacul Cunoașterii - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017The Tree of The Knowledge: Philosophical poems the United States of America 2017
- Iluzia Amintirii- Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii)2017The Illusion of Memory: Philosophical poems the United States of America 2017
- Iluzia Mortii - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii)2017The Illusion of Death: Philosophical poems the United States of America 2017
- Eternitate - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii)2017Eternity: Philosophical poems the United States of America 2017
- Strainul Subconstient al Adevarului Absolut - Poeme filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- Paradigma Eternitatii - Poeme filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016

- Marea Contemplare Universala - Poeme filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- Bisericile Cuvintelor - Poeme filosofice (Statele Unite ale Americii)2016
- Trafic de carne vie - Poeme filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- Vremurile Cuielor Tulburi - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii)2016
- Divinitate - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- La Cabinetul Stomatologic - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- Origami - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- Dinainte de Spatiu si Timp - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016

- A Fi Poet editura eLiteratura, București 2015
- O Clipă de Eternitate editura eLiteratura, București 2015
- Suntem o Hologramă editura eLiteratura, București 2015
- Zile de Carton editura eLiteratura, București 2015
- Fericire editura eLiteratura, București 2015

SORIN CERIN
- TEATRUL ABSURD -
-poeme filosofice-

- Nonsensul Existentei Statele Unite ale Americii 2015 The Nonsense of Existence - Poems of Meditation the United States of America 2016
- Liberul arbitru Statele Unite ale Americii 2015The Free Will - Poems of Meditation the United States of America 2016
- Marile taceri Statele Unite ale Americii 2015 The Great Silences - Poems of Meditation the United States of America 2016
- Ploi de Foc Statele Unite ale Americii 2015 Rains of Fire - Poems of Meditation the United States of America 2016
- Moarte Statele Unite ale Americii 2015 Death - Poems of Meditation the United States of America 2016
- Iluzia Vieții Statele Unite ale Americii 2015 The Illusion of Life - Poems of Meditation the United States of America 2016
- Prin cimitirele viselor Statele Unite ale Americii 2015 Through The Cemeteries of The Dreams - Poems of Meditation the United States of America 2016
- Îngeri și Nemurire Statele Unite ale Americii 2014 Angels and Immortality - Poems of Meditation the United States of America 2017

- Politice Statele Unite ale Americii 2013
- Facerea lumii Statele Unite ale Americii 2013
- Cuvântul Lui Dumnezeu Statele Unite ale Americii 2013
- Alegerea Mantuitorului Statele Unite ale Americii 2013

Volume de poezie de filosofie a iubirii

- Filosofia Iubirii - Dragoste și Destin - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Aemricii) 2017 The Philosophy of Love - Love and Destiny: Philosophical poems the United States of America 2017
- Filosofia Iubirii - Verighetele Privirilor - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Aemricii) 2017The Philosophy of Love-The Wedding Rings of Glances-Philosophical poems the United States of America 2017
- Filosofia Iubirii - Fructul Oprit - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii)2017The Philosophy of Love - The Forbidden Fruit: Philosophical poems the United States of America 2017
- Filosofia Iubirii - Lacrimi - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017The Philosophy of

Love- Tears: Philosophical poems the United States of America2017

Volume de poezie de dragoste

- Adresa unei cești de cafea 2013
- Memento Mori 2012
- Parfum de eternitate 2012
- Umbrele Inimilor 2012
- Inimă de piatră amară 2012
- Legendele sufletului 2012
- Adevăr, Amintire, Iubire 2012
- Eram Marile Noastre Iubiri 2012
- Suflete pereche 2011
- Templul inimii 2011
- Poeme de dragoste 2009

Romane

- *Destin* 2003
- *Trilogia Destiny cu volumele PsychoApocalipsa şi Exodus urmând să apară Lumina Divină doi ani mai târziu ce avea să întregească ciclul Originea lui Dumnezeu* 2004- 2006

- *The origin of God apărut în Statele Unite ale Americii cu volumele The Divine Light PsychoThe Apocalypseşi Exodus*2006

SORIN CERIN

- TEATRUL ABSURD -

-poeme filosofice-

SORIN CERIN
- TEATRUL ABSURD -
-poeme filosofice-

SORIN CERIN

- TEATRUL ABSURD -

-poeme filosofice-